BluesLovers ry

BluesLove

Rootsmusiikin äänenkannattaja jo vuodesta 2008 13-14 (1/2015)

Pirkanmaan Bluesyhdistyksen interaktiivinen PDF - lehti Kesän tuplanumero!

Sisältö 1 / 2015

2 Pääkirjoitus
3 Yhdistysuutiset
4 Tammerblues 2015 - little big festival
6 Jemma 2014; Marjo Leinonen
8 Aution saaren musiikia: Peter Green's Fleetwood Mac ja Ten Years After
10 Down Home-illat: syksy 2014 - kevät 2015
14 Toinen näkökulma: Ron Wood - Woodyn oma levy
18 Sarjakuva
20 Artistiesittely: Reverend Charlie Jackson - God's Got It
22 Aution saaren musiikia: Roy Buchanan - Second Album
24 Linkkivinkit

Marjo Leinonen Kuva: Jyrki Kallio

www.blueslovers.org

facebook

Tervehdys!

No nyt on hienoa. Suomeen on saatu peräti kolmas blues & roots-pohjainen palkintogaala. Pirkanmaan Bluesyhdistys-Blues Lovers ry oli maassamme ensimmäinen taho, joka alkoi jakamaan vuodesta 2008 lähtien nykyisin jo käsitteeksi muodostunutta kansallista ja valtakunnallista juurimusiikin erikoispalkintoa **Jemma-palkintoa™**. Viimeisin palkituista on Suomen blues & roots-kuningatar ***Marjo Leinonen***, josta juttua lähemmin toisaalla lehdessämme. Seuraava, sarjassaan kahdeksas, palkinto jaetaan syyslukukaudella 2015.

Yhdistyksemme sai palkintoidean BluesLoversin uudelleen perustamisen yhteydessä siitä sinänsä hyvin yksinkertaisesta oivalluksesta, että miksiköhän Suomessa ei jaeta alamme tunnustuspalkintoja, vaikka monessa muussa maassa näin tehdään? Esimerkkinä voidaan mainita vaikkapa bluesin johtava pohjoismaa Ruotsi. Toisekseen monen muunkin musiikin saralla jaetaan Suomessa erikoispalkintoja, esim. **Emma**- ja **Femma**-gaalan yhteydessä.

Seuraavaksi palkintojen jakovuorossa oli oululainen **Ou´ blues ry**-yhdistys, joka on jakanut paikallista **Mojo**-palkintoaan vuodesta 2011 lähtien. Ja viimeisin tulokas tällä saralla on tästä vuodesta (2015) alkaen **Finnish Blues Awards** (FBA). Tämä viimeksi mainittu on kokoluokassaan suurin, laajin ja kaupallisin gaala. Korostaisin sitä, että pahamaisen maineen omaava sana ”kaupallinen” ei suinkaan tarkoita tässä yhteydessä mitään huonoa ja väheksyttävää asiaa, vaan kyse on pikemminkin siitä, että FBA:n tavoitteena on muodostaa verkosto, joka toimii hyvin myös kaupallisella puolella. Toisin sanoen gaalan perimmäisenä tarkoituksena on saada kotimaiselle blues & roots-musiikille enemmän kansallista ja ulkomaista näkyvyyttä, tehdä genreä laajemmin tunnetuiksi sekä myös lisätä tietoisuutta alan kotimaisista kansainvälisen tason huippuosaajista, kun taas Mojo- ja Jemma-palkinnon tausta on enemmän puhtaasti aatteellinen vailla kaupallista painotusta.

Merkityksellistä on se, että tässä ajatellaan myös tulevien sukupolvien kiinnostusta blues & rootsiin. Tässä yhteydessä voi hienosti todeta, että lähes kaikki Down Home Kiven kävijämme ovat kiinnittäneet huomiota siihen seikkaan, että Suomessa on maailmanluokan huippuosaajia näinä päivinä. Viimeisenä, mutta ei vähäpätöisimpänä seikkana on tietysti se, että jo kauan peräänkuulutettua ns. ”tekemisen meininkiä” halutaan yleisesti vahvistaa entisestään kotomaassamme.

Kesäisin bluestuulahduksin

Aarno Rissanen
Puheenjohtaja

Jemma-palkinnon saajat:

2008	Wentus Blues Band (Robban Hagnäs)
2009	Esa Kuloniemi
2010	Pepe Ahlqvist
2011	Hessu Heinonen
2012	Jo’ Buddy (Jussi Raulamo)
2013	Ville ”Lefty” Leppänen
2014	Marjo Leinonen

aarno.rissanen@gmail.com

♦ Kiitämme jäsenistöä, yhteistyökumppaneita, sisaryhdistyksiä sekä muita hengessä mukana olleita kuluneesta kaudesta ja tervetuloa mukaan myös uudelle heinäkuun alussa alkavalle toimintakaudelle. Uusi kausi onkin siinä mielessä poikkeuksellinen, että se on **kestoltaan peräti 1,5 vuotta**! Näin siksi, että pääsemme samaan tilanteeseen kuin monet muutkin yhdistykset ja sitä seuraava kausi alkaa näin vuoden 2016 alusta. Poikkeava jäsenkausihan juontaa siitä, että yhdistyksen jälleensyntyminen tapahtui keskellä vuotta 2008.

♦ Yhdistyksemme taloudellinen tilanne on kohtuullisen hyvässä kunnossa. Kiitämme jäsenmaksunsa maksaneita sekä keikoille saapuneita jäseniä ja muita tilaisuuksiin lippunsa lunastaneita.

♦ Tulevan kauden jäsenmaksu on 20 €. Laskut lähetetään jäsenille edellisten vuosien tapaan ainoastaan sähköisessä muodossa. Jäsenmaksun voi hoitaa kätevästi myös kotisivujen kautta. Kirjoitat vain Liity-osion jäsenhakukaavakkeeseen ”Muuta” riville: jäsenmaksu 2015 ja maksat jäsenmaksun pankkiin. Jäsenkortti saapuu postitse noin kuukauden sisällä siitä, kun jäsenmaksu on suoritettu ja maksusuoritus näkyy yhdistyksemme tilillä.

HUOM! Muistahan, että ”Muuta”-kohdassa voit informoida yhdistykselle esim. osoitteenmuutoksesi tms. jäsenasioihin liittyviä asioita!

♦ Yhdistyksen vuosikokous pidettiin 14.4.2015 Tampereella Sampolan kirjaston neuvotteluhuoneessa. Paikalle oli saapunut hallituksen ohella muutama yhdistyksen aktiivijäsen. Kokouksessa valittiin uusi hallitus ja järjestäytymiskokouksen jälkeen toimikauden 14.4.15 – 30.6.16 hallitus on seuraavanlainen:

Aarno Rissanen	puheenjohtaja
Jari Kukkonen	varapuheenjohtaja
Mika Haikonen	taloudenhoitaja
Jarmo Kangasaho	sihteeri
Jukka Lehto	jäsenrekisteri- ja jäsenasiat
Katileena Kuikka	markkinointi ja tiedotus
Ari Nevalainen	graafinen suunnittelija
Jyrki Toropainen	jäsen
Seppo Heino	jäsen
Jyrki Koskinen	varajäsen

♦ Kesän perinteikkäät Cajun-bileet pitävät tänä vuonna välivuoden. Tilalla nähdään aivan uusi tapahtuma, nimittäin ensi kertaa järjestettävä **Tammerblues**-niminen minifestivaali. Esiintyjinä ovat **The Misbeats**, **Andres Roots & Raul Terep** (EE), sekä **Dortmunder**. Tilaisuus järjestetään perjantaina 17.7.15 aivan Tampereen ydinkeskustassa ravintola ***Teerenpelissä***.

♦ Syksyn Down Home-ohjelma alkaa olla tiedossa. Tarkemmat tiedot julkistetaan viimeistään syyskuussa.

♦Tulevan syksyn aikana yhdistyksemme jäsenkortilla saa alennusta myös joistakin **Tampere-talon** juurimusiikki-genren konserteista. Asiasta tiedotetaan lähemmin syksymmällä.

♦ Suosittelemme mitä lämpimimmin liittymistä BluesLovers ry:n Facebook-ryhmään. Ryhmässä on jo lähemmäs 2000 jäsentä. Ryhmässä voi jakaa musiikkiaiheisia linkkejä, valokuvia, uutisia, keskustella tulevista ja menneistä keikoista, esittää kysymyksiä jne. Myös kaikki yhdistyksemme jäsentiedotteet julkaistaan aina tässä avoimessa foorumissa.

♦Yhdistyksemme uusin T-paita on saatavilla ainoastaan tilaisuuksissamme. Hinnat jäsenille 15 € ja muille 20 €.

Tammerbluesia saapuvat tähdittämään paljon kysytyt vieraat Etelänaapurimaastamme Virosta!

The Misbeats on täysi-ikäisyyttään tänä vuonna juhliva roots-musiikin äänenkannattaja Pirkanmaalta. Alun perin työmaaorkesterina startannut kvartetti vannoo perinteiden nimeen ja treenaileekin hengelle uskollisena pannuhuoneessa. The Misbeatsilla on ansioluettelossaan kaksi omakustannelevyä ja useampikin loppuun kulutettu rumpali.

Vuonna 1997 basisti ***Jarmo Kangasaho*** kyllästyi popin soittamiseen ja ryhtyi kokoamaan ympärilleen samanhenkisiä sielunveljiä (engl. blues brothers). Levykeräilyharrastuksen parista löytyi kitaristi, Karkkilan Wilko Johnson ***Rauno Mäkinen*** ja yhteisten tuttujen kautta soraääni ja harppuunisti ***Bruno Helenius***, jolta oli edellinen yhtye juuri hajonnut. Tällä porukalla on kuljettu pitkä tie ***Dr. Feelgoodista*** 50-luvun kautta Mr. Trad:n sävellyksiin.
Yhtyeen ohjelmisto koostuu etupäässä oman maun mukaan sovitetuista tai suomenkielelle käännetyistä covereista ja elämään on jäänyt myös kourallinen kokonaan originaaleja kappaleita bluesista rockabillyyn. Tammerbluesin keikalla saatetaan nähdä myös yhtyeen ainoa naispuolinen jäsen, 190-senttinen, kapeauumainen ***Bertta***.

Virolainen slidekitaraässä **Andres Roots** on viime vuosina kohonnut tunnetuksi nimeksi eurooppalaisessa bluesmaailmassa. Hänen persoonassaan kohtaavat vankka perinteen tuntemus ja kokeilunhaluinen mieli ovat lyömätön yhdistelmä.

Rootsin yhteistyökumppaneina on keikalla ja levyllä nähty muun muuassa ***Steve Lury***, ***Bert Deivert*** ja ***L.R. Phoenix***. Ei sovi unohtaa myöskään ***Ismo Haavistoa***. Hänen kanssaan Andres nimittäin soitti ensi kertaa Pirkanmaan BluesLoversien järjestämässä ***Louisiana Cajun Partyssa*** kesällä 2012. Siitä alkunsa saanut yhteistyö jatkui sittemmin kehutun Muddy Waters tribuutin muodossa.

Yhdessä rumpali **Raul Terepin** kanssa Roots muodostaa moni-ilmeisen ja omaperäisen duon. Vahvistetun akustisen kitaran ja rumpusetin voimin kaksikon onnistuu taikoa kokonaiselta rokkibändiltä kuulostava soundi, mutta heti seuraavana hetkenä he ovatkin taas akustisemman asian äärellä. Rootsin ja Terepin keikalla tuskin voi yllätyksiltä välttyä. Musiikillisin sitaatein maustettu blues taipuu tämän parivaljakon käsissä moneksi. Tampereella Roots ja Terep soittavat omaa instrumentaalimateriaaliaan ja yhdistävät voimansa suomalaisen **Dortmunderin** kanssa.

Vuonna 2011 perustettu Dortmunder on tähän mennessä ehtinyt julkaista pari mini-cd:tä sekä jokusia eri kokoelmille tehtyjä hajaraitoja. Bändin englanninkielinen alter ego**Black Bay Zydeco Stompers** on toiminut muutamana kesänä Tampereen Mustassalahdessa järjestettyjen Louisiana Cajun Partyjen housebandina ja julkaissut niin ikään pari äänitettä.

Aiemmin nelimiehisenä vaikuttaneen Dortmunderin kokoonpano on matkan varrella muotoutunut ja tiivistynyt. Nykyisellään bändin nimen alla operoi kaksi karvakuonoista miestä: **Marko Aho** ja **Tapsa Kojo**. Ensin mainittu soittaa kitaraa ja toiseksi mainittu kaikkea muuta, sekä kitaraa. Molemmat myös laulavat. Koska Kojo on helsinkiläinen ja Aho Tampereelta, niin keskimäärin duon voi katsoa olevan kotoisin Hämeenlinnasta.

Dortmunderin ohjelmisto sisältää suomenkielistä juurevaa rokkia, bluesia ja kantria. Kuvia kumartamatta bändi on suomentanut hyvin klassisiakin ralleja omaan käyttöönsä. Oman materiaalin lisäksi samaan settiin saadaan mahtumaan lainakappaleita niin ***Robert Johnsonilta*** ja ***Dr Feelgoodilta*** kuin ***Black Sabbathiltakin***.

Se, mitä kaikkea Dortmunderin yhdistyminen Roots & Terepin kanssa tullessaan, on mysteeri vielä asianomaisille itselleenkin, mutta eiköhän sen tahtiin hyvät hipat saada aikaiseksi!

Teerenpelissä on myös myynnissä uusin ***Andres Roots & Raul Terep*** levy ***”Winter is comin” feat. Bert Deivert & Mikk Tammepold***.

Linkit:

Andres Roots & Raul Terep: Chicken man https://www.youtube.com/watch?v=jvPGoW8VqT4
Andres Roots & Raul Terep https://soundcloud.com/andresroots
Dortmunder w. Andres Roots - Sihijuomaboogie https://soundcloud.com/marko-aho/gurgleurp
BBZS w. Andres Roots - Mardi Gras https://soundcloud.com/marko-aho/03-wm
BBZS w. Andres Roots & Ismo Haavisto - Instrumental Disorder https://soundcloud.com/marko-aho/instrumental-disorder-bbzs-w-andres-roots-ismo-haavisto
The Misbeats: Drinkin´ Wine-spo-de-ode https://www.youtube.com/watch?v=tWK-6oo6q5E
The Misbeats https://www.reverbnation.com/themisbeats

Teksti: **Marko Aho**

jemmari@gmail.com

Marjo Leinonen – Suomen Marjo Leinonen

Viime vuosina on Suomen musiikkimaailmassa rynninyt eturiviin liuta vahvoja ja rehvakkaasti tulkitsevia naislaulajia. Kahdeksankymmentäluvun lopulla tilanne oli toinen. Tuolloin rokkipiireissä hengasi – etenkin siellä toteuttavalla puolella – enimmäkseen miehiä. Vuonna 1988 ei jäänytkään huomaamatta, että **Smackin**, **Backslidersin**, **Peer Gyntin** ja muiden sen aikaisten ”jätkäporukoiden” rinnalle ilmaantui **The Balls**. Kuusikymmenlukuisen autotallimaisella, räyhäkkäällä saundilla rokanneen joukkion solistina vaikutti **Marjo Leinonen**. Hänen omaperäinen, vahva ja hiomattoman karu ilmaisunsa kiinnitti pian laajemminkin huomiota. Kotimaisen vertailukohdan puuttuessa Leinosta keksittiin kutsua Suomen **Janis Jopliniksi**.

Missään nimessä tuo leima ei ollut tuulesta temmattu. Siksi kai se niin tiukasti on mukana kulkenutkin. Pidättelemättä heittäytyvässä ja voimalla tulkitsevassa laulutyylissä oli, etenkin Ballsin alkuaikoina, kuultavissa runsaasti yhtäläisyyksiä Joplinin. Marjo tunnustaakin Joplinin varhaiseksi idolikseen. Hän on myös vuosien varrella esittänyt eri bändien kanssa paljon tämän materiaalia ja näytellytkin Janisia teatterilavalla. Siitä huolimatta vertailu on tarpeetonta. Yhtä lailla Marjon laulusta on löydettävissä vaikka **Billie Holidayn** sävyjä. Vaikutteilla kun on tapana kuulua musiikissa. Uskaltaisin myös väittää, että ihan pieni ei ole Marjonkaan vaikutus näihin myöhemmän ajan naislaulajiin.

Jokuseen kertaan uransa aikana haudattukin Balls on toiminut vuosien saatossa vaihtelevalla ahkeruudella. Vuonna 2009 ilmestyneen singlen jälkeen bändillä on ollut jälleen hiljainen vaihe. Sen myötä olemme saaneet tutustua uuteen mainioon ryhmään nimeltä **Huff´n´Puff**. Pari vuotta sitten ensilevynsä julkaissut joukkio saa keikalla kerrassaan maittavan menon aikaiseksi.

Huff´n´Puff paisuu taustalaulajineen kahdeksanhenkiseksi, joten on ymmärrettävää, että Leinoselta löytyy hieman pienimuotoisempiakin kokoonpanoja. Bändin perusnelikko tekee puoliakustista keikkaa nimellä **CarKeys**. Vieläkin karsitumman ilmaisun ryhmistä **White Trash** rokkaa kahden kitaran varassa. Tuorein ryhmä **Marjo Leino-Set** nojaa puolestaan pianoon ja yhden miehen rytmiryhmään.

Leinonen on urallaan tehnyt mainioita ja välillä yllättäviäkin koukkauksia. Matkan varrelta löytyy muun muassa nippu suomenkielisiä levytyksiä ja onpa hän toiminut näyttelijänäkin. Kaksituhattaluvun alkupuolella Marjoa työllisti musikaali nimeltä ”Stand By Me”. Muutamaa vuotta myöhemmin hänet nähtiin

teatterilavalla Janis Joplinin elämään perustuvan musiikkinäytelmän ”Janis – eräs rocklegenda” pääroolissa. Valkokankaalla Leinonen teki jo yhdeksänkymmentäluvun alussa **Mika Kaurismäen** elokuvassa ”Zombie ja Kummitusjuna” unohtumattoman roolityön **Silu Seppälän** rinnalla.

”Stand By Me” -musikaalin jälkimainingeissa puoli-itsestään perustunut **Marjo Leinonen & Viranomaiset** julkaisi vuonna 2006 suomenkielisen levyn ”Uusi päivä”. Sen lisäksi Marjo on levyttänyt jokusia kotimaankielisiä irtoraitoja, jotka ovat jääneet elämään omaa elämäänsä. Esimerkiksi **Pedro´s Heavy Gentlemenin** ”Miljoonan markan pakarat”, **Gösta Sundqvistin** muistolle kumartava ”Jouluaattona kännissä”, sekä **Repe Helismaalle** kunniaa tekevä ”Daiga Daida Duu” tuovat rutkasti lisäväriä artistin kokonaiskuvaan. Siitäkin huolimatta se on edelleen Marjon itsensä näköinen.

Marjo Leinonen on taiteilija, joka ei jämähdä paikoilleen, mutta ei uudistuessaankaan hukkaa omaa itseään. Marjo Leinonen on kokovartalotulkitsija, joka teknisen varman päälle pelaamisen sijaan luottaa tunteen voimaan ja antaa mennä. Marjo Leinonen on palkintonsa ansainnut.

(Artikkeli julkaistaan Blues-Finland.comin luvalla)

Kuvat-: Jyrki Kallio

Teksti: **Jorma Rantanen**

jorma.rantanen@hotmail.com

Aution Saaren Musiikkia

Tässä BluesLove-lehden numerossa jatkuu juttusarja, “Aution saaren musiikkia”. Vastaavia juttujahan on monissa muissakin lehdissä vuosien varrella ollut, ja eri medioissa on julkaistu musiikin lisäksi paljon muitakin listoja siitä, mitä itse kukin sinne kuvitteelliselle ”autiolle saarelleen” ottaisi mieluiten mukaansa. Jos juuri Sinulla on mielessä jokin äänite (cd, lp, mp3, single..), jonka ehdottomasti haluaisit ottaa mukaasi sinne autiolle saarelle joutuessasi, BluesLove-lehden tekijät toivottavat sinut lämpimästi tervetulleeksi mukaan lehden tekoon omalla 1-3 A4-sivun pituisella ”Aution saaren musiikkia”-jutullasi. Jutut voi lähettää osoitteeseen sähköpostin liitteenä word-dokumenttina osoitteeseen: blueslovers.info@gmail.com, Laita postin otsikkoon teksti ”aution saaren musiikkia”, kiitos. Julkaistuista kirjoituksista ei makseta korvausta.

Peter Green’s Fleetwood Mac ja Ten Years After

Loiskis, loiskis ja klonks! Vene rantautui autiolle saarelle. Kyse ei ole haaksirikosta, vaan täydellisen kuuntelurauhan saavuttamisesta aution saaren levyille.

Vuonna 1967 kaksi huippuhienoa lp:tä löysi tiensä hyllyyni. Valinta oli liian vaikea, joten otin molemmat mukaan saarelle. **Peter Greeniin** olin jo tutustunut John Mayall Bluesbreakersissa, mutta **Alvin Lee** oli täysin tuntematon. Levyt ovat tunnelmaltaan täysin erilaiset, mutta jättivät lähtemättömän musiikillisen jäljen nuoreen teiniin.

Fleetwood Mac aloittaa reippaalla **Jeremy Spencerin** ”My Heart Beat Like A Hammer”-biisillä. Se oli minulle silloin yllätys ja on edelleen. Odotin aloitukseen Peter Greenin hidasta bluesia, mutta ei. Vuosien saatossa se on kypsynyt oikeaksi valinnaksi ja kuvastaa Greenin tapaa antaa tilaa muillekin sävelkynän hallitsijoille bändissä. Spencerin slide-kitara on tosi maukas.

Myös Ten Years After aloittaa reippaasti, suorastaan piilorokkaavalla raidalla ”I Want To Know”. Jazzahtava sävy oli ensi kuulemalta outo, mutta levyn myötä se alkoi tuntua itsestään selvältä.

Fleetwood Macin toinen biisi onkin sitten sitä itseään. Peter Greenin tunnelmaa tihkuva hieno ”Merry Go Round”. Aina puhutaan triosta kuten Cream, Jimi Hendrix Experience, mutta asiaan perehtyneet tietävät, että useampikin Fleetwood Macin biiseistä on itse asiassa trio-vetoja. Niin on tämäkin elämää kuvaava biisi. Heti perään ”Long Grey Mare” tykittää upeasti kitaran ja basson yht’aikaisen voiman yksinkertaisessa riffissä. Greenin huuliharppu on sitä bluesia!

Ten Years Afterin kakkosraita on hidas jazzblues ”I Can’t Keep From Crying, Sometimes”. Hieno **Al Kooperin** sävellys sai arvoisensa tulkitsijan. **Chick Churchillin** urut luovat hienon taustan Alvin Leen upealle soololle, jossa mausteena on huomattava sointujen käyttö.. Jazzia vai bluesia, onko sillä väliä. No seuraava biisi ”Adventures Of A Young Organ” on jazzinstrumentaali. Ensimmäinen näyte bändin omasta sävellystuotannosta.

Fleetwood Mac jatkaa yllätyksiä. Pelkän pianon säestämänä Spencer tulkitsee vanhan traditionaalin ”Hellhound On My Trail”. Minimalistinen veto ja tehokas. Seuraava biisi naulasi lp:n aloittaneen ”My Heart Beat Like A Hammer”-biisin oikeaksi valinnaksi ja johdannoksi sille mitä myöhemmin levyllä on tulossa. Aivan huippuvireinen **Elmore Jamesin** säveltämä **”**Shake Your

Moneymaker**”** iskee kannat kattoon. Pohjana taas hieno **John McVien** basson ja Peter Greenin kitaran riffittely. Spencerin slidekitarointi tällä biisillä lienee parasta mitä minä olen kuullut keneltäkään. Tunnelman rauhoittaa tätä seuraava ”Looking For Somebody”, Greenin huuliharpulle tekemä biisi, jossa saadaan esimakua **Mick Fleetwoodin** rumpujen syventyneestä soundista.

Ten Years After käy **Dixonin** ”Spoonfullin” kimppuun. Tässä Alvinin löysä ja venyttelevä laulutyyli istuu kuin nenä päähän. Kitara soi bluesia, soolossa on sävyä ja syvyyttä. Urut ja basso vetävät yksitoikkoista ja tehokasta riffipohjaa. Helppohan siinä on taitavan kitaristin vetää päälle, ei mitään pedaaleja, näin väitetään olleen.

Seuraavina on kummaltakin bändiltä täytepalat, jotka eivät säväytä. Ten Years Afterilta ”Losing The Dog” ja Fleetwood Macilta ”No Place To Go”.

Fleetwood Mac saa taas tunnelman nousemaan Jeremy Spencerin biisillä ”My Baby’s Good To Me”. Hyvää perusbluesia, mutta silti ylittää edellisen raidan ja tulee tunne, että mitähän seuraavaksi tulee. Samoin Ten Years After palaa seuraavalla raidalla rullaavan jazzahtavan bluesin pariin. Alvin Leen säveltämä ”Feel It For Me” toimii, pari pientä tempotaukoa tuo sävyä muuten aika tasapaksuun biisiin. Mutta mitä ihmettä, seuraavana soiva ”Love Until I Die” onkin taas aika heppoinen. Pettymys.

Bang, pankki räjähtää! Vihdoin sitä Peter Greeniä, jota olen odottanut. ”I Loved Another Woman”, siitä ei puutu mitään. Täydellinen ja tuleva klassikko. Gibson Les Paulin uskomaton lämpö ja kuulakkuus. Ja mitkä nuotit soolossa! Trioana tämäkin on vedetty. ”Cold Black Night” jatkaa rauhallisissa tunnelmissa. Tässä biisissä kannattaa toisella korvalla kuunnella Spencerin slide-kitaran lisäksi kuunnella Peter Greenin pienimuotoista komppikitarointia.

Ten Years After yllättää akustisella kitaralla seuraavassa Alvin Leen sävellyksessä ”Don’t Want You Woman”. Perusblues saa uusia sävyjä tälle levylle ja maanläheisen tunnelman. Lämmittävää. Sitten tämän levyn BANG! Lopetusbiisinä Dixonin ja **Bassin** upea tunnelmaa tihkuva ”Help Me”. Elämme aikaa jolloin biisit voivat olla monta minuuttia pitkiä, pitkiä sooloja, rauhallisuutta ja räjähtävyyttä samoissa kuoseissa. Ennen kaikkea Alvin Leen laulusuoritus on tässä biisissä ylittämätön! Upea lopetus, äänivarsi nousee vinyyliltä ja naks.

No, tulihan se myös Fleetwood Macilta. Eli akustisen kitaran blues ”The World Keep On Turning”, jonka Green vetää yksikseen ja tunnelman vuoksi hyvä näin. Lopetusraitana Elmore Jamesin ”Got To Move”. Jotain olisi vielä odottanut, mutta äänivarsi nousee vinyyliltä ja naks.

On aika pakata soittimet ja lähteä soutamaan takaisin mantereelle.

Fleetwood Mac-kokoonpano tällä levyllä:

Peter Green	laulu, kitara, huuliharppu
Jeremy Spencer	laulu, slide kitara, piano
John McVie	bassokitara
Mick Fleetwood	rummut
Bob Brunning	basso biisissä “Long Grey Mare”

Ten Years After-kokoonpano tällä levyllä:

Alvin Lee	laulu, kitara,
Chick Churchill	urut, piano
Leo Lyons	bassokitara
Rick Lee	rummut

Down Home -illat

Syksy 2014 – Kevät 2015

Tervetuloa Down Home -iltojen galleriaan. Tarjolla tänään kävely blues-muistojen bulevardilla. Matkalta löydätte muistoja syksyn 2014 ja kevään 2015 Down Home -iltojen keikoista ja tarinaa esiintyjistä. Oppainamme toimivat Jyrki Kallio ja Ari "Nevski" Nevalainen. Nevskin taiteilemat keikkajulisteet kutsuvat sinut muistelemaan tapahtumaa ja Jyrkin blogit vievät takaisin sinut keikkailtaan samalla kun voit ihailla keikalta otettuja valokuvia ja videoita. Bändit ja artistit kertovat itse itsestään omilla verkko- ja facebook-sivuillaan sekä YouTube-videoiden kautta. Klikkaa erilaisia ikoneja artikkelin seassa päästäksesi käsiksi sisältöön.
Minä olen muistojen kavalkadin tämänkertainen isäntä Mika Haikonen. Olkaa hyvä, käykää peremmälle!

4.9.2014 Down Home Laterna

18.9.2014 Down Home Laterna

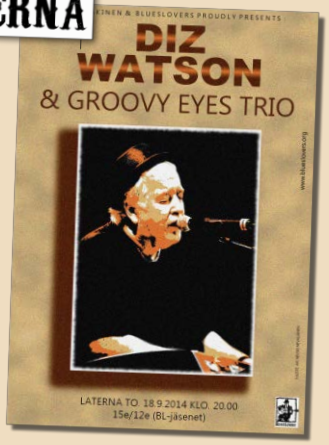

2.10.2014 Down Home Kivi
RJ Micho & the Frostbites

10.10.2014 Down Home Kivi

YouTube

YouTube

30.10.2014 Down Home Kivi
Tim Lothar and Peter Nande

YouTube

YouTube

13.11.2014 Down Home Kivi

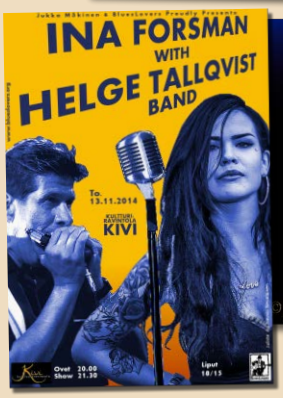

YouTube

YouTube

11.12.2014 Down Home Kivi
Jemma - gaala

YouTube

YouTube

29.1.2015 Down Home Kivi
Ilkka Rantamäki and Bluesbrokers

YouTube

YouTube

12.2.2015 Down Home Kivi
Sir Douglas Groovers

19.2.2015 Down Home Kivi

12.-13.3.2015 Down Home Kivi

9.4.2015 Down Home Kivi

23.4.2015 Down Home Kivi
Shaun Booker and Sean Carney

29.4.2015 Down Home Kivi

YouTube

YouTube

7.5.2015 Down Home Kivi

YouTube

YouTube

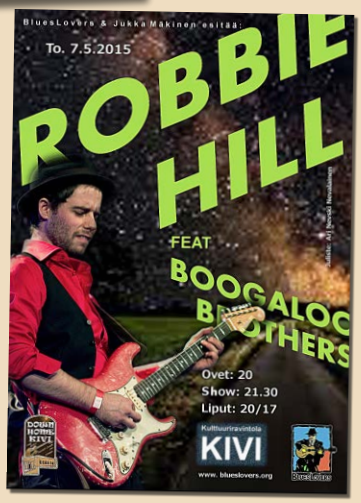

21.5.2015 Down Home Kivi

YouTube

YouTube

YouTube

YouTube

Kiitos Kivi, Laterna, esiintyjät, Jukka Mäkinen, BluesLovers ja Down Home yleisö! Syksyllä 2015 jatketaan!

Teksti: **Marko Aho**

jemmari@gmail.com

Woodyn oma levy

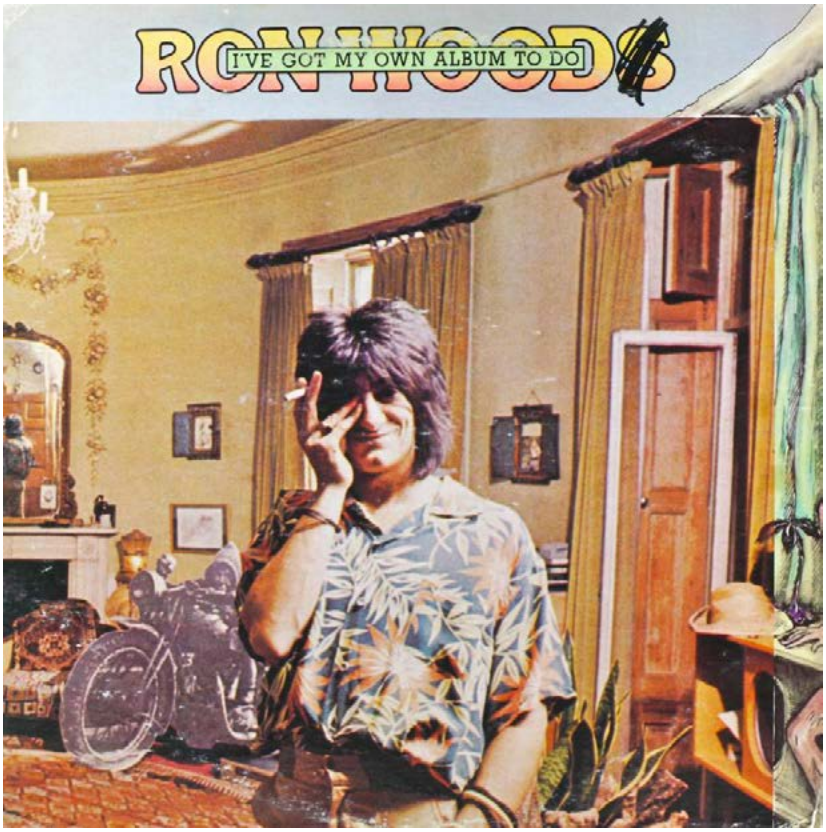

Ronnie Woodia on helppo pitää vain Rolling Stonesin huolettomasti tukka sekaisin lavalla kekkaloivana ja vähän sinne päin soittelevana kitaristina. Sitä hän toki onkin. Ei saa kuitenkaan unohtaa, että Woody on tehnyt paljon muutakin kuin ollut viimeiset neljäkymmentä vuotta Stonesin ”uusi poika”. Hän on mainio laulunkirjoittaja ja monien eri instrumenttien suvereeni taitaja. Näennäisen helpon näköinen sinne päin soittelunsakin osuu yleensä aina maaliin – jos ei tähdättyyn, niin viereiseen.

Seitsemänkymmentäluvun alkupuoliskon Woody vaikutti The Facesissa. Kitaristi/laulaja Steve Marriot oli edellisen vuosikymmenen loppumetreillä jättänyt kohtalaista suosiotakin nauttineen Small Faces -kokoonpanon taakseen. Basisti **Ronnie Lane**, kosketinsoittaja **Ian McLagan** ja rumpali **Kenney Jones** ottivat solistinsa saappaita jakamaan kaksi Jeff Beck Groupin palveluksesta vapautunutta heppua: **Rod Stewartin** ja Ronnie Woodin.

Lärvit

Varsin pian Small Facesin raunioista nousi The Faces. Bändi alkoi saavuttaa hurjilla keikoillaan suurempaakin mainetta. Eräs Facesin kiistattomista vahvuuksista oli vaikutteiden monipuolisuus, joka livetilanteessa jäi helposti remellyksen alta huomaamatta. Kaikki jäsenet ottivat osaa laulunkirjoittamiseen ja jokaisella oli oma tyylinsä.

Tosin Stewart oli bändin perustamisen aikoihin saanut myös soolouransa käyntiin ja keskitti koko ajan enemmän ja enemmän voimavaroja siihen suuntaan. Faces oli mukana myös hänen soololevyillään ja osa niiden materiaalistakin on Stewartin ja Woodin yhdessä kirjoittamaa. Rodin omat levyt tuottivat ennen pitkää enemmän ja isompia hittejä kuin tyyliltään karkeammat bändilevyt. Tämän seurauksena Faces alkoi uhkaavasti luisua kohti ”solisti ja taustabändi” -asetelmaa – ainakin Stewartin mielessä.

Bändin aloitellessa neljännen pitkäsoittonsa äänityksiä syksyllä 1972 Stewartia ei niin sanotusti ”napannut”. Hänellä oli parempaa puuhaa omillaan, joten jäljelle jäänyt nelikko päätyi työskentelemään hyvän tovin studiossa keskenään. Koska solisti puuttui, niin Ronnie Lane otti isomman roolin. Hän oli koko ajan ollut eräänlainen Stewartin vastavoima, joka aiemmilla levyillä jäi helposti varjoon. Nyt Lanen persoonallinen ja folkimpi näkemys sai viimein enemmän jalansijaa. Tottahan toki Stewart ehti studioon laulamaan useimmat levyn raidoista, mutta siinä vaiheessa kappaleet olivat jo ilmeisen pitkälle valmiina ja tyyli muotoutunut. Keväällä 1973 ilmestynyt ”**Ooh La La**” erottuukin Lanen isomman panoksen ansiosta soitannollisella kepeydellä Facesin muusta diskografiasta. Erityisesti vuonna 1971 ilmestyneet ”**Long Player**” ja ”**A Nod is**

as Good as a Wink... to a Blind Horse” nojasivat enemmän keikoilta tuttuun riehakkuuteen. Asiaan vaikutti varmasti sekin, että bändi oli tuohon aikaan ilmeisen kiireinen. Keväällä ja syksyllä ilmestyneiden Facesin levyjen väliin nimittäin kiilasi kesällä Stewartin ”**Every Picture Tells A Story**” – hitin ”**Maggie May**” sisältävä pitkäsoitto, joka singahti valtameren molemmin puolin listan kärkeen.

Oma lukunsa on ”Ooh La La:n” päättävä ja ikuisia aiheita käsittelevä, kahden Ronnien kirjoittama nimiraita. Woodin poikamaisesti tulkitsema kantriralli on miltei ylittämättömän hieno. Huolettoman rehvakkaassa soitossa ei ole yhtään turhaa kikkailua ja perusbändi lienee soitettu livenä purkkiin. Ilmeisesti myös Stewart tykästyi tähän ”pieneen” lauluun ja harmitteli ettei tullut sitä itse levylle luikauttaneeksi. Neljännesvuosisata myöhemmin hän nimittäin julkaisi oman versionsa ”Ooh La La”:sta. Näitä kahta näkemystä voi helposti kuvailla karjalanpiirakka-asteikolla. Facesin ”Ooh La La” on sellainen kotitekoinen, rukiisen maistuva, eikä edes kovinkaan säännöllisen muotoinen herkku. Se ei kaipaa kuin hieman voita kyytipojakseen. Niitä söisi enemmän kuin napa vetää. Stewart puolestaan tarjoilee tehdastekoisen ja mauttoman, mutta täydellisesti symmetrisen, vehnäisemmän kokonaisuuden. Kaiken lisäksi siinä missä Facesin ”Ooh La La” nautitaan lähes uunituoreena – juuri sopivasti jäähtyneenä, on Stewartin versio lämmitetty mikrossa lötköksi. Jokainen joka on kaupan karjalanpiirakoita mikrottanut, tietää mitä tarkoitan. Siinä vaiheessa ei edes päällysteeksi valikoitunut parhain parmankinkku tai hurmaavin hunajameloni asiaa paranna.

”Ooh La La” ei saanut ilmestyessään kovinkaan kehuvia arvioita ja kaikkein kovaäänisimmin sitä taisi haukkua Rod Stewart. Tältä pohjalta on ymmärrettävää, että Facesille alkoi vääjäämättä tien pää häämöttää. Pian levyn ilmestymisen jälkeen Ronnie Lane pakkasikin kimpsunsa ja lähti lätkimään. Hänen tilalleen otetun Tetsu Yamauchin kanssa bändi teki vielä kiertueen ja julkaisi yhden singlen, mutta peli oli tuossa vaiheessa jäähyväislevyä vaille valmis.

Miehen on tehtävä mitä miehen on tehtävä

Facesin alettua natista liitoksistaan Woodin vapaa-aika lisääntyi ja hän päätti tehdä soololevyn. Tuloksena oli ”I´ve Got My Own Album To Do”, jonka julkaisusta tuli kuluneeksi neljäkymmentä vuotta viime syksynä. Juhlan kunniaksi Wood julkaisi omalla youtube-kanavallaan jokusen videon, joissa hän vastailee fanien levyä koskeviin kysymyksiin.

”**I´ve Got My Own Album To Do**” äänitettiin Woodin omassa kartanossa melkoisen kovan bändin kanssa. Pääasiallisena komppiryhmänä toimivat basisti **Willie Weeks** ja rumpali **Andy Newmark**. Ronnien luottoystävä Ian ”Mac” McLagan soitti tälläkin levyllä koskettimia. Jo materiaalin kirjoitusvaiheessa eräänä iltapäivänä pikaisesti pistäytymään tullut – ja loppujen lopuksi useammankin kuukauden vieraisilla viihtynyt – **Keith Richards** on myös tärkeässä roolissa. Tuon session aikana luotiinkin tukeva pohja Woodin ja Richardsin tulevalle yhteistyölle.

Rod Stewart oli luonnollisesti vastustanut levyideaa, koska mielestään Ronnie on kitaristi eikä mikään solisti. Hän kuitenkin otti vastaan kutsun saapua sessioihin taustalaulajaksi. Taustoja pistäytyi myös luikauttamassa Rodin vanha kilpakumppani siitä ”toisesta” leiristä, eli **Mick Jagger**. Vierastyövoimaan kuuluivat niin ikään **George Harrison** ja **Mick Taylor**, joten melkoisen kovaa sakkia on sessioihin osunut.

Musiikillisesti tämä liian vähälle huomiolle jäänyt levy sijoittui jonnekin Stonesin ja Facesin välimaastoon – ja sehän se on hyvää maastoa se! Pakottoman ilmapiirinsä ansiosta lopputulos on mielestäni kokonaisuutena onnistuneempi kuin vaikkapa samoihin aikohin ilmestynyt Rolling Stonesin ”**It´s Only Rock And Roll**”, jonka nimiraitakin muuten sai näissä sessioissa alkunsa.

Otsikon ”**I´ve Got My Own Album To Do**” on yleisesti arveltu olevan kommentti Rod Stewartille. Wood itse on kertonut kuulleensa tuon lausahduksen session aikana useammankin, takaisin omien projektiensa pariin haikailleen, vierailijan suusta. Toinen mielenkiintoinen seikka kansissa on se että Woodyn nimeksi on merkitty Ron Woods ja ”s”-kirjain on jälkeenpäin viivattu yli. Tämän Wood kertoi olleen puhtaasti levy-yhtiön kansitaiteilijan töppäys. Pitää kuitenkin muistaa, että kuusikymmentäluvulla Stonesien manageri Andrew Loog Oldham neuvoi Keith Richardsia pudottamaan s-kirjaimen nimestään, koska siten siitä tulisi popimpi. Keef teki työtä käskettyä ja oli tämän session aikoihin edelleen sukunimeltään Richard. Ehkä myös Woody haki solistiksi siirryttyään popimpaa ilmettä nimelleen – vaikkakin sitten näin keinotekoisesti.

Levy soimaan

Avausraita ”I **Can Feel The Fire**” kulkee pitkälti taustalaulun viemänä. Näin ollen päällimäiseksi laulajaksi nousee Mick Jagger – tuskin pelkkää sattumaa. Sähäkästi etenevä kappale, jonka kirjoittamisessakin Jagger jeesasi, olisi omiaan mille tahansa Stonesin levylle. Samoin älppärin a-puolen päättävä, kuusikymmenluvun lopulla vaikuttaneelta brittisoulbändi The Foundationsilta lainattu ”**Am I Grooving You**”. Woodyn ja kumppaneiden versio on huomattavasti alkuperäistä hitaampi ja samoihin aikoihin ilmestynyttä ZZ Hillin näkemystä raskassoutuisempi. Kitaristien parityöskentely on silkkaa Stonesia ja Mac myötäilee kokonaisuutta pörisyttämällä arp-syntesaattoria. Huuliharppuakin soittava Wood on nyt erottuvimpana laulajana äänessä, mutta eipä Jaggerkaan kovin helpolla taustalle jää.

Ei ole taustalaulu Rod Stewartinkaan leipälaji. Hän tietty hoitaa homman mallikkaasti, mutta tekee koko ajan kurotuksia eturivin puolelle. Ennemminkin Stewart on toinen solisti kuin taustalaulaja. ”**Mystifies Me**” on taltioitu eri komppiryhmän kanssa kuin levyn muut raidat. Ainoastaan Woody ja Mac ovat perusbändistä mukana. Heidän kanssaan musisoi Rodin (ja samalla tietty Woodyn) aiemmista kuvioista tuttuja nimiä. Aikoinaan Jeff Beck Groupissa rummuttanut **Mickey Waller** oli mukana Rodin tuon aikaisilla soololevyillä, aivan kuin basisti/kosketinsoittaja **Pete Sears** ja akustista kitaraa soittava **Martin Quittentonkin**. Saattaa johtua osin muusikoista, mutta tämä Woodin rauhallinen ja kaunis laulu olisi ollut omiaan jollekin Stewartin soololle ja olisipa siinä ollut eväitä hitiksikin asti. Ehkä tosin lauluvastuut olisi pitänyt vaihtaa siinä tapauksessa toisin päin. Seuraavaksi tuleva ”**Take A Look At A Guy**” on puhdasverinen rokki. Siinä on jälleen perusryhmä puikoissa. Stewart tuo lisää lauluvoimaa ja jamimaisessa menossa meinaa rokkaus lähteä välillä lapasesta. Woodin soolomateriaalia on hyvin vähän versioitu muiden artistien toimesta, mutta nämä kaksi kappaletta ovat sittemmin päätyneet uusintakäsittelyynkin. Molempien uudet versiot ovat kotoisin yhdeksänkymmentäluvulta. Alt. country -ryhmä Son Volt versioi ensin mainitun ja Guns & Rosesin **Izzy Stradlin** Ju Ju Hounds bändeineen toisen.

”**Far East Manin**” myötä vieraisille saapuu George Harrison. Woody ja George laulavat kimpassa yhdessä kirjoittamansa laulun ja soittaapa Harrison tapansa mukaan tyylikkäät slidetkin rauhallisen kappaleen koristeeksi. Basson varteen on yllättäen vaihtunut Mick Taylor, mutta varsin oivallisin tuloksin ja J**ean Roussel** soittaa urkuja. Isomman roolin Taylor ottaa b-puolen avaavassa kappaleessa ”**Shirley**”. Siinä hän soittaa wurlitzeria, bassoa ja kitaraa. McLaganin kontolle on tuolloin valikoitunut arp-syntikka.

Keith Richard(s) on kirjoittanut levylle kaksi kappaletta. Levyn sisäpussin krediiteissä ne mainitaan yksin hänen tekemikseen, mutta tokihan virallisiin kansiin ja etikettiin on painettu Jagger/Richard -merkintä. ”**Sure The One You Need**” on paikoittain **Chuck Berrylle** kumartava rokki ja ”**Act Together**” hidas balladi. Erityisesti viimeksi mainittu on penteleen komea. Ihme ettei sitä ole sittemmin taidettu muualla hyödyntää. **Ruby Turnerin** yhdessä **Irene** ja **Doreen Chanterin** kanssa muodostama gospelkuoro tuo viimeisen ja kohtalaisen kipakan mausteen raidalle. Samaiset leidit laulavat hieman hillitymmin myös Woodin kirjoittamassa hiturissa ”**Cancel Everything**”. **Rudy Clarkin** kirjoittama ”**If You Gotta Make Fool Of Somebody**” putoaa luontevasti edellisten kanssa samaan lokeroon. Siinä Mick Taylor ulvottaa perusbändin lisänä arp-synaa ja Rod Stewart on jälleen mukana laulutalkoissa – olkoonkin että kuoro menee melkoiseksi hoilaamiseksi.

Levyn päättää **Willie Weeksin** nimiin merkitty ”**Crotch Music**” – kuulemma hänen ensimmäinen sävellyksensä. Sen pohjana on basistin kipakka sormiverryttely, joka Woodin mielestä oli valmis piisi. Eikä tämä menopala seurakseen tunnu kaipaavankaan kuin rumpukompin, hieman kitaraa, yhteisvastuullisesti käytettyjä kitaraefektejä (mitä ne sitten lienevätkään, mutta Woodin, Richardsin ja Weeksin nimiin on sellaisia merkitty), sekä jälleen sen arpin, tällä kertaa McLaganin soittamana.

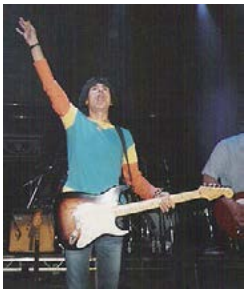

Ja sama elävänä

Sessiot saatiin päätökseen kesäkuussa 1974. Heinäkuussa, pari kuukautta ennen levyn julkaisua Wood teki perusbändin kanssa kaksi keikkaa Lontoon Kilburnissa. Ne tallennettiin onneksemme kuvana ja äänenä. Vuonna 2007 ilmestyi Ronnien oman Wooden Recordsin julkaisemana niiden pohjalta koostettu cd/dvd-paketti ”T**he First Barbarians – Live From Kilburn**”. Esiintymisen aikoihin ryhmä oli kuitenkin nimeltään Ron Wood and friends, eikä First Barbarians. Levyn otsikko on viittaus Woodin, vuonna

1979 hetken aikaa toimineeseen, New Barbarians -kokoonpanoon. Siinä Woodin, Richardsin ja McLaganin kanssa soittivat fonisti **Bobby Keys**, basisti **Stanley Clarke** ja rumpali **Zigaboo Modeliste**. Varsin laadukkaita soittoniekkoja ovat siis Barbaarit kaikki tyynni.

First Barbariansilla ensimmäisenä huomion kiinnittää tiukka komppiryhmä. Muun muuassa Sly & The Family Stonessa kannuttanut Newmark on sähäkän rullaava rumpali ja Willie Weeks basistina sitä luokkaa, että nyt lyhyen intron jälkeen kuultava ”**Am I Groovin You**” jää lähinnä retoriseksi kysymykseksi. Ian McLagan on aina pystynyt luovimaan mestarillisesti kompin ja solistillisempien soittajien välimiehenä – niin nytkin. Richardsin ja Woodin kitarat iskivät jo tuolloin sopivasti vuorotahtiin ja heidän laulunsa natsaa hyvin yhteen. Kumpaakaan tuskin voi pitää varsinaisena kultakurkkuna, mutta juuri siinä rosoisessa viimeistelemättömyydessä homman hienous piileekin (tiedän, että tästä asiasta löytyy eriäviäkin mielipiteitä). Kumppanukset osoittavat, että rokkenrolliin ei tarvita aina sitä kukkoilevaa solistia. Tosin kyllähän Woodin vaatteet kukkoilun määritelmän täyttävät köykäisesti ja tuleepa myös Rod Stewartkin parit osuutensa laulamaan.

Livetallenteelta löytyy ”**Far East Mania**” lukuun ottamatta koko Woodyn debyytin sisältö. Sen lisäksi kuullaan hänen seuraavalle soololevylleen päätynyt ”**I Can´t Stand The Rain**”. Tuo vuotta myöhemmin ilmestynyt ”**Now Look**” on äänitetty samoissa sessioissa kuin debyyttikin. Saman perusbändin lisänä sillä on **Bobby Womack** varsin vahvasti mukana. Ehkä mielenkiintoisin livetalleteen kappalevalinta on kuitenkin ”**Forever**”. Tämä Woodin oma piisi julkaistiin studioversiona vasta 36 vuotta myöhemmin ilmestyneellä, toistaiseksi tuoreimmalla soololevyllään ”**I Feel Like Playing**” (2010).

Livepaketin video on kerrassaan mainiota viihdettä. Ajoittain suttuinen kuva ja välähtelevät värit tuovat sopivasti epämääräisen tunnelman historialliseen julkaisuun. Musisointi on asiaan kuuluvan rouheaa ja homma toimii. Jo studiolevyltäkin kuuluva Stewartin pyrkyryys taustalta solistillisiin tehtäviin näkyy myös videolla varsin selvästi.

Molemmat julkaisut näyttävät nykymeiningin mukaisesti löytyvän youtubesta ja livelevyn cd osuus myös Spotifysta, mutta vankasti suosittelen tietty molempien ostamista. Hyviä Youtubelinkkivinkkejä, joista valita:

Ronnien kysymys/vastaus videoita:
tässä, **tässä** ja **tässä**.

Kiburn videoita:
Intro ja Am I Groovin You
Act Together
Mystifies Me (w. Rod Stewart)
Take A Look At a Guy (w. RS)
Crotch Music

“Karjalanpiiraat”:
The Faces - Ooh La La
Rod Stewart - Ooh La La

Uusi Muddy Lee Makkonen-albumi myytävänä Down Home-illoissa

MUDDY LEE MAKKONEN
-TEOLOGISTEN KYSYMYSTEN ÄÄRELLÄ-

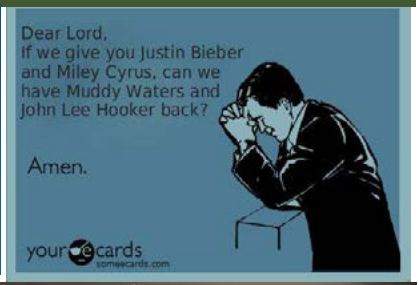

Muita blueshengen nostattajia:

Blues-Finland.com

Jari Kukkonen
j.t.kukkonen@gmail.com

Blueslove-lehti käy kirkossa, eli gospel-musaa käsittelevä juttusarjani alkaa levyarvostelulla kerrassaan mainiosta äänitteestä:

Reverend Charlie Jackson / God's Got It: The Legendary Booker and Jackson Singles

Bluesissa ja gospelissa ei useinkaan ole muuta eroa kuin se, että siinä kohtaa, missä lauantai-iltana baarissa lauletaan ”baby”, sunnuntai-aamuna kirkossa lauletaan ”God” tai ”Jesus”. Tuon asian oivallettuani olen tehnyt useita upeita ja vaikuttavia musiikillisia löytöjä gospel-levyjen saraltakin, tajuttuani alkaa senkin genren levyjä keräillä. Mainiona esimerkkinä nyt vaikkapa tämä herra Jacksonin singlekokoelma, jota kelpaa kuunnella yhtä hyvin sekä lauantai-iltana, että sunnuntai-aamuna, kuin myös maanantaista perjantaihin.

Musiikillisen raakuutensa ja hypnoottisuutensa osalta levy ei rajuimmillaan häpeä lainkaan vaikkapa John Lee Hookerin tuotosten rinnalla, tai toinen osuva vertailukohta voisi olla useat ”Fat Possum”- levy-yhtiön rouheat julkaisut. Äänenlaatu näissä levytyksissä ei todellakaan ole mitään hi-fi tasoa, mutta se mitä siinä ehkä hävitäänkin, esitysten vaikuttavuudessa ja vakuuttavuudessa totta vie moninkertaisesti voitetaan.

Monet levyltä löytyvät esitykset ovat loistavia esimerkkejä siitä, miten vähän loppu viimeksi tarvitaankaan: Laulu (kun en suurempaa kehua keksi, niin sanon vain, ettei se hurjimmillaan juurikaan häviä esmes Howlin' Wolfille!), kitara, jalkaa lautaan polkemalla tehty komppi, ja taustalle vähän seurakunnan kättentaputuksia ja huudahtelua. Siinä se, mitään ei puutu, eikä mitään tarvita lisää!

Tälläkin levyllä tulee hyvin esiin myös se ihan perustavaa laatua oleva ero Syvän Etelän gospelissa, riippuen siitä, ollaanko valkoisten vai mustien kirkoissa: siinä missä valkoiset tuppaavat turhan herkästi saarnaamaan tulesta ja tulikivestä, mustien meininki keskittyy olennaisesti enemmän iloon, vapahdukseen, armoon ja anteeksiantoon, ja hyvä niin.

Charlie Jackson syntyi 11.7.1932 McCombissa, Missisippissä. Hänen vanhempansa John ja Annie Jackson olivat maanviljelijöitä. Kitaraa hän alkoi soittaa noin 10-vuotiaana serkkunsa Buddy Jacksonin opastamana, opetellen ensiksi ”Baby, Please Don't Go”-kappaleen. Hänen äitinsä uhkasi kuitenkin ottaa kitaran häneltä pois, mikäli bluesin soittaminen ei lopu, joten Charlie lopetti sekulaarisen musiikin soittamisen keskittyen gospeliin.

Charlie Jackson työskenteli mm. karjanhoitajana Magnoliassa, Missisippissä ja lentokentällä Kennerissä, Louisianassa kunnes asettui 1950-luvulla asumaan Amiteen, Louisianaan. Siellä hän alkoi saada mainetta kitaristina ja laulajana paikallisessa gospel-yhteisössä. Eräänä iltana hän esiintyi samaan aikaan ”Two Wings”-teemakappaleestaan laajalti tunnetun Utah Smithin kanssa. Heidän välilleen syntyikin molemminpuolinen arvostus, ja Charlie Jackson otti varsinkin esiintymiseensä runsaasti vaikutteita Utah Smithiltä.

Vuonna 1965 Charlie Jackson meni naimisiin ja muutti Baton Rougeen, jossa hänellä oli reilun parin vuoden ajan oma radio-ohjelmakin 1960-luvun lopulla ja 1970-luvun alussa. Radio-ohjelman kautta hän päätyi New Orleansiin tekemään ensimmäisen singlensä Booker-levymerkille vuonna 1970. Singlen a-puolella oli hänen suosituin kappaleensa ”Wrapped Up And Tangled Up In Jesus” ja b-puolella ”Morning Train”. Seuraavana vuonna julkaistiin toinen single, ”God's Got It / Fix It Jesus”. Noilla kahdella singlellä hän onkin ehkä parhaimmillaan, kaikessa raakuudessaan ja hypnoottisuudessaan. Seuraavien viiden vuoden aikana hän julkaisi vielä yhden singlen ja yhden neljän biisin EP-levyn, ja esiintyi myös säestäjänä muilla Booker-levy-yhtiön julkaisuilla. Tälle cd:lle on kerätty myös nuo kappaleet.

Vuonna 1975 Booker levy-yhtiö meni konkurssiin, ja Charlie Jackson perusti oman levy-yhtiönsä, nimeltään Jackson, jolla julkaisi kolme singleä. Cd:lle on kerätty vain Jacksonille levytettyjen singlejen b-puolet, “Lord You're So Good” ja “All Aboard”, koska singlejen a-puolina oli uusintaversiot Bookerille levytetyistä kappaleista. Jackson-levytysten huippuja ovat kuitenkin ehkä Laura Davisin laulamat “This Old Building” ja “I

Am Thinking Of A Friend", joita Charlie Jackson säestää kitarallaan.

1980- ja 1990-lukujen mittaan Charlie Jacksonin maine alkoi hitaasti kasvaa maailmanlaajuisesti gospel-levyjen keräilijöiden joukossa. 1988 levy-yhtiö nimeltä Curlew julkaisi vain kasettiformaatissa kokoelman Booker-merkille tehdyistä levytyksistä, ja se saikin hyvät arvostelut mm. New York Timesissa. Charlie Jackson levytti 1993 - 1996 vuosina St. George levy-yhtiölle "Way Over Yonder" cd:n ja esiintyi 1990-luvulla Euroopassakin, mutta terveysongelmat pakottivat hänet lopettamaan esiintymiset 2000-luvun alussa ja hän kuoli vuonna 2006.

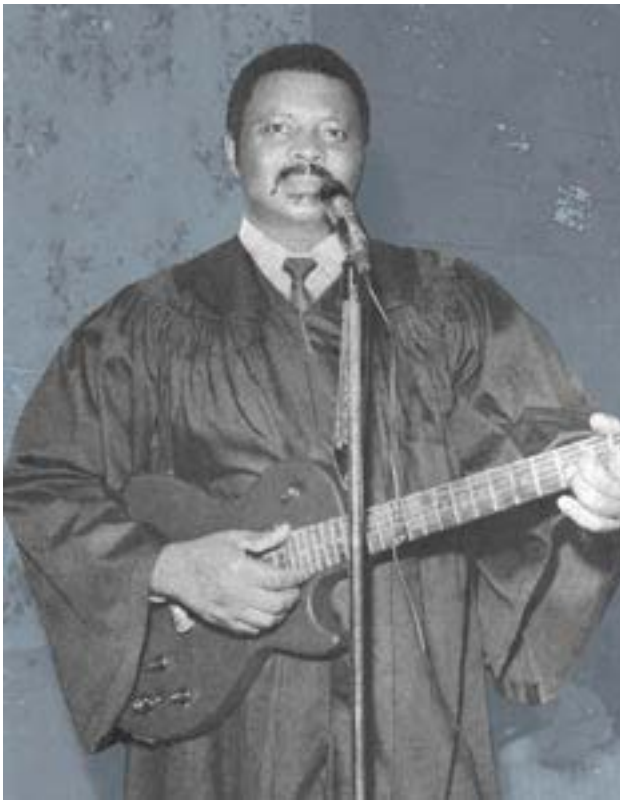

God's Got It levy löytyy niin Spotifysta kuin cd-formaatissa mm. Amazonin verkkokaupasta, ja Way Over Yonder levy löytyy kirjoitushetkellä youtubestakin:

https://www.youtube.com/watch?v=vZsXPTTVLcI

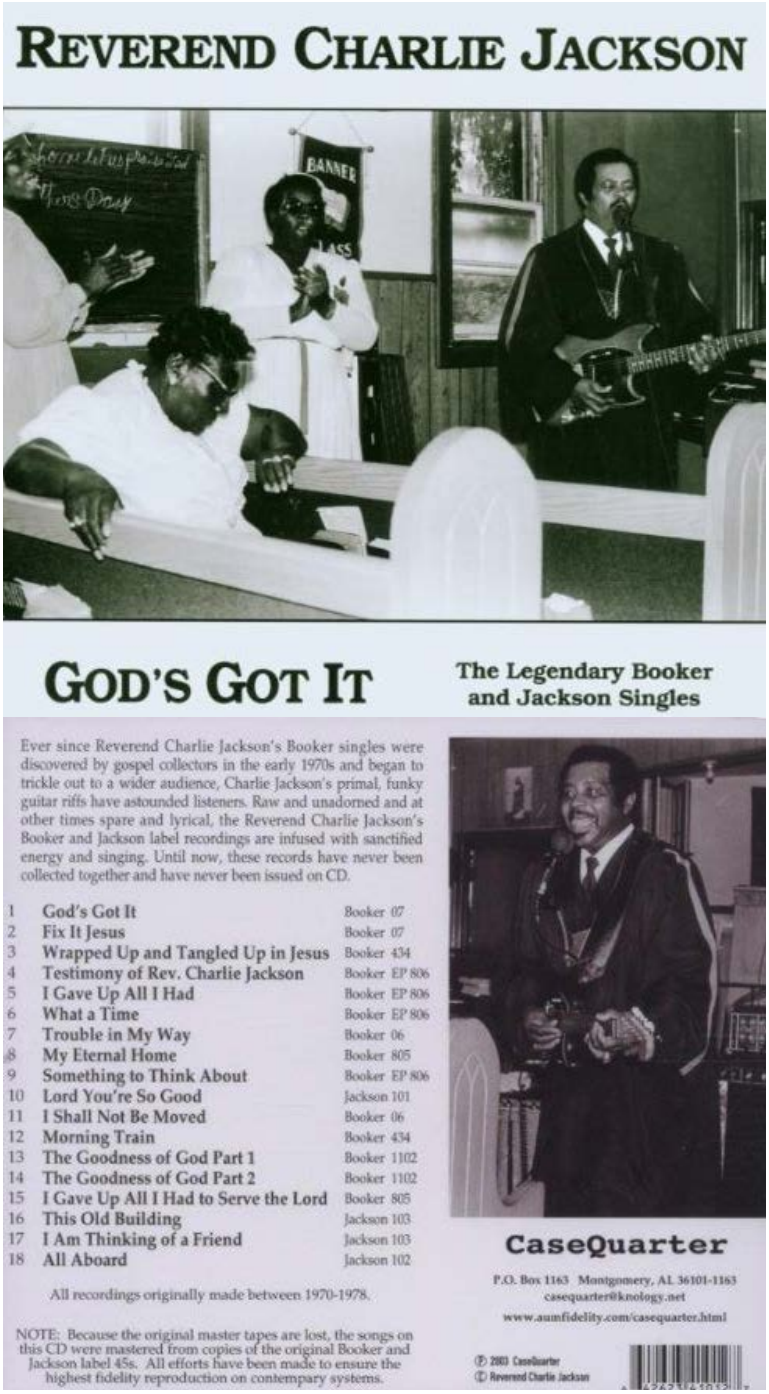

Discography/Performance Credits

Reverend Charlie Jackson

Wrapped Up and Tangled Up in Jesus / Morning Train (Booker 434) 1970
Charlie Jackson ~ guitar and lead vocal
Ike Gordon, Frances Jackson, Johnny Jackson ~ backing vocals, clapping

God's Got It / Fix It Jesus (Booker 07) 1970
Charlie Jackson ~ guitar and lead vocal
Ike Gordon, Frances Jackson, Johnny Jackson ~ backing vocals, clapping

Testimony of Rev. Charlie Jackson / What a Time
Something to Think About / I Gave Up All I Had (Booker EP 806) 1973
Charlie Jackson ~ guitar and lead vocal
Probably Ike Gordon, Frances Jackson, Johnny Jackson ~ backing vocals

The Goodness of God Part 1 / Goodness of God Part 2 (Booker 1102) 1975
Charlie Jackson ~ guitar and lead vocal
Probably Ike Gordon, Frances Jackson, Johnny Jackson ~ backing vocals

Wrapped Up in Jesus / Lord You're So Good (Jackson 101) 1978
Charlie Jackson ~ guitar and vocal

God's Got It / All Aboard (Jackson 102) 1978
Charlie Jackson ~ guitar and vocal

Teksti: **Jyrki Kallio**
jyrki.kallio@pp2.inet.fi

Roy Buchanan - Second Album

Roy Buchanan (23.9.1939 - 14.8.1988) oli amerikkalainen kitaristi, joka käytti pääosan urastaan Fender Telecasteria ja Fenderin Vibrolux -vahvistinta ja mainitaanpa hänet joissain yhteyksissä jopa kyseisen soittimen soundin pioneeriksikin, mitä se nyt sitten tarkoittaakin. Buchanan syntyi Arkansasissa Ozarkin pikkukaupungissa, aloitti ammattimuusikon uransa 15 vuoden kypsässä iässä **Johnny Otisin** yhtyeessä, soitti useissa kokoonpanoissa, teki muutamia omia levyjään, kärsi alkoholiongelmasta, pidätettiin vuonna 1988 Fairfaxissa Virginiassa syytettynä julkisesta juopumuksesta - tai toisten lähteiden mukaan auton ajamisesta juopuneena - ja teki poliisin mukaan itsemurhan sellissään hirttäytymällä. Kuolintavasta on toisenlaisiakin epäilyjä, eikä poliisin väkivallan mahdollisuutta voitane kokonaan sulkea pois kuolinsyytä määriteltäessä.

Buchananin elämäänkin liittyy muutamia tapahtumia, joiden todenperäisyyttä ei ole pystytty varmistamaan. Hänen mainitaan muun muassa kieltäytyneen Rolling Stonesin kitaristin pestistä 70-luvun jälkimmäisellä puoliskolla. Totta tai ei, niin joka tapauksessa esimerkiksi Guitar Player -lehti huomioi Buchananin useampaankin otteeseen hänen uransa aikana ja muiden muassa **Jeff Beck** ja **Gary Moore** tunnustivat Buchananin vaikuttaneen heidän soittoonsa.

Buchananin tekniikasta vielä sen verran, että hän vältteli parhaansa mukaan ylimääräisiä efektipalikoita, väänsi vahvistimesta nupit kaakkoon ja sääti sävyjä ja äänenvoimakkuutta kitaran potentiometreillä.

Second Album on nimensä mukaisesti Buchananin toinen oma levy ja se julkaistiin vuonna 1974. Levyllä musisoivat Roy Buchanan sähkökitara, akustinen kitara ja laulu (oikeammin jonkinlainen puhelaulun ja lausunnan välimuoto), **Dick Heintze** koskettimet, **Teddy Irwin** rytmikitara, **Jerry Mercer** rummut, **Don Payne** basso, **Chuck Tilley** laulu (B1) ja **Ned Davis** rummut (B4).

Levyn on tuottanut **Peter Kieve Siegel** ja äänittänyt **Shelly Yakus** apunaan **Roy Cicala** ja **Danny Turbeville**

New Yorkissa Record Plant Eastin studiolla. Etukannen valokuva on **Bob Gruenin** ja takakannen kuvasi **Christian Steiner**. Paula Bisacca suunnitteli levyn kannet. Julkaisija on Polydor. Albumi saavutti Yhdysvalloissa kultalevyn.Oman vinyylini olen ostanut 2.6.1976, mitä ilmeisimmin Epeltä.

A1 - Filthy Teddy (R.Buchanan) 3.10, Rento ja intensiivinen instrumentaali, jossa kitara todellakin soi ja vastapainona Heintze pimputtaa pianollaan varsin tyylikkään väliosan Buchananin kahden soolo-osuuden välissä.

A2 - After Hours (A Parish, B. Feyne, R.Bruce) 6.15, Hidas instrumentaaliblues, jossa kieli venyy, nopeat tikkaukset vaihtelevat rauhallisten suvantojen ja voimarutistusten kanssa. Mihinkään yltiöpäisyyteen ei kuitenkaan syyllistytä, vaan homma pysyy moni-ilmeisyydestään huolimatta tiukasti paketissa alusta loppuun.

A3 - Five String Blues (R.Buchanan) 6.23, Tyylikäs hidas blues, jossa kitara naukuu tietenkin pääosassa. Myös Heintzen piano soi jälleen intensiivisen rauhallisella svengillä. Lopussa Buchanan anelee muutaman säkeen verran Jeesusta suojelemaan itseänsä paholaiselta.

A4 - Thank You Lord (R.Buchanan) 2.25, Rauhallinen akustisella kitaralla soitettu tunnelmapala, jossa Buchanan lausuu kiitoksensa elämästään yläkertaan. Levyn yleisilmeestä musiikillisesti melkoisesti poikkeava, mutta tunnelmaltaan levylle sopiva kappale, joka ilmentää oivallisesti Buchananin suhtautumista olemassaoloonsa.

B1 - Treat Her Right (R.Head) 2.44, Reipashenkinen blues- / rockrilluttelu, jossa Tilleyn vokalisoinnin ohella päähuomion vie, mitenkäs muutenkaan, Buchananin räväkkä kitarointi.

B2 - I Won't Tell You No Lies (R.Buchanan) 6.35, Puolitempoisen ja hitaan välillä seilaava melodinen instrumentaali, jossa tutut ainekset, kitara ja piano, kääriytyvät ilmavaan siniseen.

B3 - Tribute To Elmore James (R.Buchanan) 3.25, Nimi kertoo olennaisen, vahvaa juurimehua.

B4 - She Once Lived Here (A.Inman) 2.58, Levyn päättää yllättäen (?) seesteisesti tunnelmoiva instrumentaalikantri, jossa Buchananin kitara soi huikean kauniisti.

Kaikkinensa Roy Buchananin Second Album on upean ilmava ja monipuolinen levy hienolta kitaristilta. Spotifyssa ei juuri tätä Buchananin albumia ole, mutta juutuupista se löytyy.

Tässäpä BluesLove-lehden vakiopalsta netin kautta katsottavista videopätkistä.
Huom! Jotkut YouTube ja muut videot saattavat poistua hyvinkin pian, joten emme mene takuuseen, että ne näkyvät aina. Kirjoitushetkellä kaikki linkit on testattu!

Little Frankie Lee – Full time lover
https://www.youtube.com/watch?v=FSegZeuFbLM&feature=share

Carey Bell – Walking thru the park
https://www.youtube.com/watch?t=21&v=H-h48dyVhbY

B.B.King – Live at Paris 1973
https://www.youtube.com/watch?v=mg3saFPE4m0&feature=share

Shaun Booker & Sean Carney – T.L.
https://www.youtube.com/watch?v=a7CpapAANW4&feature=share

Shaun Booker & Sean Carney – Tore down
https://www.youtube.com/watch?v=-cu7eizXug0

Howlin´ Wolf & Rolling Stones - How many more years
https://www.youtube.com/watch?v=ILFjY2mbarg

Studebaker John – Rest is up to you
https://www.youtube.com/watch?v=BglisNnifrk

Jimmy Liggins – I ain´t drunk
https://www.youtube.com/watch?v=0a9jHhCrWT4&feature=youtu.be

Sylvester Weaver – Guitar rag
https://www.youtube.com/watch?v=plsT3v5tlg4&feature=youtu.be

Otis Spann – T´aint nobody´s business
https://www.youtube.com/watch?v=pui2zoH2VlI&feature=player_embedded

Luther Johnson – Live in France 1973
https://www.youtube.com/watch?v=yBQy7qc90nU

The Aces – Off the wall
https://www.youtube.com/watch?v=F5m7Dve4ibo

Willie Mabon & The Aces – I don´t know
https://www.youtube.com/watch?v=26Ac_xNElg4

The land where the blues began (Alan Lomax)
https://www.youtube.com/watch?v=XIj1wyK1cPI

“Stop Breakin’ Down” - A short film about Robert Johnson by Glenn Marzano (Full Version)
https://www.youtube.com/watch?v=ZF6FNTjAWX8

John Mayall - The godfather of British blues
https://www.youtube.com/watch?v=kX0AXzggoU0

Peter Green´s Fleetwood Mac – The early years
https://www.youtube.com/watch?v=yT_Sf-ARrBY

Eddie Burns - You better cut that out
https://www.youtube.com/watch?v=VyAuOCGn5lM

Big Walter Horton with Carey Bell - Temptation Blues
https://www.youtube.com/watch?v=lvmyiOarj-8&sns=fb

History of vinyl records#1
https://www.youtube.com/watch?v=beMV5wcf0js

History of vinyl records#2
https://www.youtube.com/watch?v=fjC094yTEj4

History of vinyl records#3
https://www.youtube.com/watch?v=1ywnMhREJRA

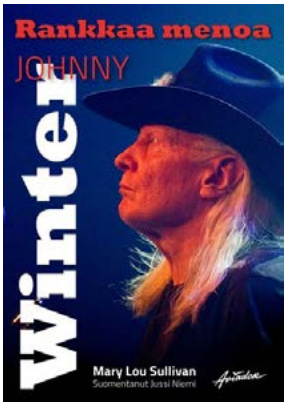

Winter-Rankkaa menoa

Myytävänä Down Home-illoissa

Kirjasuositus

Michael Spörke: Big Mama Thornton: The Life and music
http://www.amazon.com/gp/product/0786477598?ie=UTF8&at&force-full-site=1&ref_=aw_bottom_links

seuraavasta BluesLove-lehden vakiovinkki-linkistä voi kuunnella mm. blues & rock-konsertteja; legendaarisen keikkapromoottori Bill Grahamin (mm. Fillmore East, Fillmore West, Winterland)) arkistojen kotisivut tarjoavat mahdollisuuden kuunnella historiallisia livekonsertteja suosituimmilta bändeiltä (vaatii kirjautumisen)

Wolfgang's Vault

http://www.wolfgangsvault.com/

LISTEN SONG
Browse, Listen, Convert Audios of Various Audio Formats - Get App!

ARTICLES / NEWS

Wolfgang's Vault Opening Entire Concert Catalog For Downloads

By Gary Graff | September 29, 2009 6:12 PM EDT

Welcome to earlyblues.com

BLUES RADIO UK

Soitinseppä
Soitinpalveluita Tampereen keskustassa
BLUES BAR
GOBI DESERT CANOE CLUB
FM MUSIC
MUSACORNER
TAMPEREEN musiikki
LEVYKAUPPA AIKAKONE
www.aikakoneantikva.com
0400 834 838
Itsenäisyydenkatu 12-14
Tampere

BluesLove
BLUESLOVERS ry
Rootsmusiikin äänenkannattaja jo vuodesta 2008
13-14 (1/2015)

BluesLove on tamperelaisen BluesLovers-yhdistyksen jäsenlehti. Lehti ilmestyy kaksi kertaa vuodessa PDF-muodossa. **Lehdessä olevia kirjoituksia ja kuvia ei saa käyttää kaupallisiin tarkoituksiin.**

Toimitusneuvosto: Jyrki Koskinen
Aarno Rissanen
Mika Haikonen
Jari Kukkonen
Taitto: Jyrki Koskinen
Vinjetit: Nevski Nevalainen
Kuvat: Google -kuvahaku jollei muuta ole mainittu.
Avustajat: Marko Aho, Jorma Rantanen, Jyrki Kallio
Lehden tilaaminen: Lehden voi tilata liittymällä BluesLoversin jäseneksi www.blueslovers.org

Aineisto- ja parannusehdotukset sekä lehteen liittyvät kommentit ja vinkit blueslovers.info@gmail.com
Julkaistuista jutuista ei makseta korvausta.

Kansikuva: Jyrki Kallio